

Найголовніша умова, яка забезпечує всі три компоненти – це безперервна освіта та вдосконалення своїх особистісних та педагогічних навичок.

Список використаних джерел

1. Баранова Ю. В. Формування у майбутніх вчителів іноземних мов готовності до науково-дослідної роботи: дис. канд. пед. наук: 13.00.04. Київ, 2019. 302 с.
2. Князян М. О. Система формування самостійно-дослідницької діяльності майбутніх учителів іноземних мов у процесі ступеневої підготовки: дис. ... докт. пед. наук: 13.00.04. Ізмаїл, 2007. 448 с.
3. Козак М. О. Організація наукової діяльності студентів в університеті. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. 2012. № 94. С. 71–76.
4. Коканова Р. А. Формирование профессиональной готовности специалиста. *Высшее образование сегодня*. 2008. № 10. С. 71–74.
5. Ставринова Н. Н. Формирование и оценка готовности будущего педагога к исследовательской деятельности. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/formirovanie-i-otsenka-gotovnosti-buduschego-pedagoga-k-issledovatel'skoy-deyatelnosti>

Король А. М., канд. пед. наук, доцент,
Криворізький державний педагогічний університет,
Україна

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ

Розвиток суспільства насамперед залежить від становлення нової системи освіти, що пов'язано із корегуванням змісту технологій навчання, які повинні відповідати сучасним технічним можливостям і сприяти гармонічному входженню учня в інформаційне середовище. Тому в умовах глобалізаційної модернізації змісту освіти, гуманізація її цілей та принципів, переорієнтації на розвиток особистості, виникає необхідність застосування комп'ютерної техніки як засобів повноцінного освітнього процесу.

Інформаційно-комунікаційні технології – це одна з умов осучаснення сфери освіти загалом, а також одна з вимог запровадження інклюзивного навчання, адже дітям з особливими освітніми потребами важливо користуватися допоміжними приладами у процесі навчання, що дозволяє учням повноцінно навчатися, розвивати індивідуальні ефективні освітні стратегії.

З огляду на сучасні реалії, учитель повинен застосовувати в навчальному процесі нові методи подачі інформації для того, щоб учні не просто сприймали матеріал під час уроку, а могли відтворити отримані знання на практиці через деякий час. Мозок дитини налаштований на отримання знань у формі розважальних програм по телебаченню. Тому учневі легко запам'ятовувати на уроці інформацію за допомогою медіазасобів. Використання комп'ютерних мереж і онлайн-засобів допомагають подавати навчальний матеріал так, щоб задовольнити індивідуальні запити кожного учня.

Поняття інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) у розумінні Г. О. Кручиніної є «сукупністю методів, пристроїв і процесів, які використовуються для збору, обробки, поширення інформації та використання її в науково-пізнавальній сфері» [2, с. 113].

Г. Г. Швачич дає широке пояснення терміну «інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ, від англ. Information and communications technology, ICT) – часто використовується як синонім до інформаційних технологій (ІТ), хоча ІКТ – це більш загальний термін, який підкреслює роль уніфікованих технологій та інтеграцію телекомунікацій (телефонних ліній та бездротових з'єднань), комп'ютерів, підпрограмного забезпечення, програмного забезпечення, накопичувальних та аудіовізуальних систем, які дозволяють користувачам створювати, одержувати доступ, зберігати, передавати та змінювати інформацію». Інакше кажучи, ІКТ складається з ІТ, а також телекомунікацій, медіатрансляцій, усіх видів аудіо- і відеообробки, передачі, мережевих функцій управління та моніторингу» [3, с. 6].

Метою реалізації комунікативного підходу в навчанні є оволодіння мовними засобами спілкування, спрямованих на їх практичне застосування у мовленнєвій діяльності, розвиток умінь в усіх видах мовленнєвої діяльності.

На нашу думку, найбільш ефективними комунікативними засобами навчання є текст із завданнями до нього, що відповідають етапам породження висловлювання, враховують специфіку кожного виду мовленнєвої діяльності.

Важливим кроком інформатизації навчального процесу є впровадження в практичну діяльність педагога інформаційно-комунікаційних засобів.

Засоби інформаційно-комунікаційних технологій поділяють на два типи: апаратні засоби та програмне забезпечення. До апаратних засобів належать: персональний комп'ютер та його складові; локальні та глобальні мережі; сучасне периферійне обладнання; відеокамери; CD та DVD диски.

Програмне забезпечення (програмні засоби) – це сукупність програм системи обробки інформації і програмних документів, необхідних для експлуатації цих програм. До них належать: Інтернет і його інструменти (електронна пошта, браузер, вебсайти, пошукові системи, форуми, аудіо- та відеочати);

засоби IP-телефонії; платформи для мережеских курсів; блоги, мікроблоги; сервіси для зберігання фото, відео, презентацій, контактні сервіси, smart-технології, хмарні технології, геосервіси [1, с. 3].

Із різноманітних педагогічних засобів на основі сучасної електронної техніки особливо варто наголосити на використанні педагогічних програмних засобів.

Програмним засобом навчального призначення є такий засіб, в якому відображено деяку предметну галузь, певною мірою реалізовано технологію її вивчення, забезпечено умови для здійснення різних видів навчальної діяльності.

Щоб демонструвати учням навчальну інформацію, учителю достатньо мати комп'ютер та мультимедійний проектор. Учитель працює за комп'ютером, створює таблиці, діаграми, схеми, слайди, виводить матеріал на екран у вигляді, наприклад, відеоролика. Це унаочнює навчання. Для того, щоб учні працювали самостійно, кожен повинен мати персональний комп'ютер, з можливістю працювати у Word, Excel, PowerPoint тощо.

Сучасний викладач не кардинально змінює спосіб доступної передачі знань, умінь і навичок учням, замінюючи підручники та посібники електронними ресурсами. Успішність навчально-пізнавальної діяльності можлива лише за вправного використання педагогом традиційних технологій у поєднанні з новітніми.

На нашу думку, навчання за допомогою засобів інформаційно-комунікаційних технологій дає змогу зацікавити учня під час вивчення нового та узагальнення відомого матеріалу, що значно підвищує мотиваційну основу процесу отримання знань; наочність (інтерактивність та мультимедія) дають змогу візуалізувати навчальний матеріал, що сприяє кращому запам'ятовуванню.

Учень має змогу бути креативним та самостійним, адже позакласне самостійне виконання завдання може набути цікавої форми: розробка слайдів для презентації з використанням ілюстрацій, схем, пошукових ресурсів для дослідження певних питань; моделювання за допомогою спеціальних комп'ютерних програм; аудіо- та відеоресурсів для швидкої та ефективної підготовки до заняття тощо.

Отже, впровадження інформаційно-комунікаційного досвіду, який має успіх у європейських країнах, у практику викладання в українських школах дозволить учням і вчителям перейти на новий рівень взаємодії, де перший спрямовує учня, демонструє навчальний матеріал у цікавій і доступній формі, не примушує, а мотивує навчатися, а другий має змогу навчитися креативно мислити, розвивати творчий потенціал, шукати та використовувати в навчальних цілях інформацію.

Список використаних джерел

1. Інформаційно-комунікаційні технології у вищих навчальних закладах: алгоритм впровадження. *Вісник Чернігівського національного педагогічного університету*. Серія: Педагогічні науки. 2016. Вип. 133. С. 3–5.
2. Кручинина Г. А. Методическая работа преподавателя в условиях использования новых информационных технологий обучения. *Проблемы теории и практики в подготовке современного специалиста*. Межвузовский сборник научных трудов: Изд-во НГЛУ. Новый Новгород, 2003. С. 126.
3. Швачич Г. Г., Толстой В. В., Петречук Л. М., Іващенко Ю. С., Гуляєва О. А., Соболенко О. В. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології: навчальний посібник / Національна металургійна академія України. Дніпро, 2017. 231 с.

Кучерак І. В., канд. пед. наук,
ДВНЗ «Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника»,
Україна

ІННОВАЦІЙНА СКЛАДОВА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ЛОГОПЕДІВ: ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Зважаючи на основні тенденції розвитку системи вищої освіти, зростає потреба в орієнтованих на успішну професійну діяльність висококваліфікованих корекційних педагогах і, зокрема, логопедах, які відповідають запитам та соціальному замовленню сучасного суспільства. Вирішення таких завдань у багатьох аспектах визначено готовністю майбутніх фахівців до корекційно-розвиткової роботи з дітьми із психофізичними порушеннями, наявністю внутрішніх особистісних ресурсів для реалізації нетрадиційних рішень та впровадження інновацій у нестандартних умовах.

Ця ситуація ускладнюється перманентним зростанням кількості дітей із порушеннями психофізичного розвитку, відсутністю достатньої кількості спеціальних закладів, кваліфікованих фахівців та потребою у реформуванні чинної системи спеціальної освіти.

Незважаючи на наявність цілої низки ґрунтовних наукових розвідок, що стосуються проблем розвитку спеціальної освіти в Україні (В. Бондар, В. Гладуш, Л. Борщевська, Л. Вавіна, В. Засенко, А. Колупаєва, С. Миронова, В. Синьова, М. Супрун, В. Тарасун, Л. Федорович, А. Шевцов, М. Шеремет та ін.), окремі питання реалізації інноваційної складової підготовки майбутніх логопедів розроблено недостатньо. Означене визначило актуальність публікації.